

Ride-spejderne

Nyt

OM KORPSTURNERINGEN

Vi ringer til spejderchefen, som allerede har travlt med julebagningen og tager telefonen med megede fingre:

— Hallo, er det spejderchefen? Er der noget nyt om turneringen? Ved man nu, hvor den skal være?

— Ja, den skal være på Hylkedam — siger det jer noget? Hylkedam er et af Det Danske Spejderkorps' træningscentre. Det ligger syd for stationsbyen Gelsted (på strækningen Odense—Middelfart) og strækker sig over 48 tonder land med træer og busk-bevoksning af alle slags, og det grænser op til store skovstrækninger. Det er et dejligt stykke „vildmark“ i det ellers så opdyrkede Fyns land — og jeg kan love alle turneringsspejderne, at de kommer ud i et terræn, hvor de kan få lov til at røre sig.

— Det er jo den ottende korpsturnering i korpsets historie — hvor mange af de turneringer har du været med til? — Og har du selv været turneringsdeltager?

— Lad mig nu se — hvornår har vi haft turneringer? Jeg må tælle baglæns. Rohden 1951, Brahetrolleborg 1946, dem var jeg med til som spejderchef, 1936 — i forbindelse med jubilæumslejren, der var jeg også — så var der turneringer i korpselejrene 1932, 1928, 1925 og 1922, — jo, når jeg skal til at regne efter, så har jeg ikke alene været med i alle de lejre, hvor vi har haft korpsturnering, jeg har også været „med“ i alle turneringerne, først som spejder på turneringshold i 1922, senere som „post“, endnu senere som dommer — og i de allersidste turneringer her jeg som spejderchef både været med til at bestemme turneringens form og været der fra først til sidst, når selve turneringen løb af stabelen.

— Hvordan kunne du bedst lide at være „med“?

— Det var absolut sjovest og mest spændende at være med som deltagende spejder! — men det var også en dejlig oplevelse at lede turneringslejren 1946, den første store lejr efter besættelsen, og se, hvor godt spejderarbejdet havde klaret sig gennem de vanskelige år. Derimod kunne jeg ikke så godt lide at være turneringsdommer.

— Når du tænker tilbage på disse turneringer, synes du så, at spejderne er blevet dygtigere i det store og hele? Eller er der felter, de bedre behersker nu end før?

— Det kan ikke lade sig gøre at foretage nogen direkte sammenligning mellem spejdernes dygtighed i de første og de sidste turneringer, for hovedvægten har været lagt på så forskellige ting.

I de to sidste er patruljens lejrspørgsmål som helhed ind-

gået i turneringsbedømmelsen — du ved, alt det med at indrette patruljelejrplads og bo der under hele turneringen, selv lave al sin mad og klare sig i det hele taget. Kan du ikke huske, hvordan det var i gamle dage? — der gjaldt det f. eks. om på et „komfur“ fremstillet med mest muligt jord- og udhulningsarbejde at lave een ganske bestemt menu, som samtlige troppe i forvejen havde indøvet til virtuositet, mens turneringsdeltagerne til alle andre måltider kun behøvede at sætte sig til troppens bord for at spise. Ligesom i madlavning var alle andre turneringsopgaver i de første år mere special- og enkeltmandsopgaver, medens der senere har været mange flere all-round og konduiteopgaver og opgaver, som kun kunne løses, hvis hele patruljen arbejdede sammen om dem.

— Der går rygter om, at spejderprøverne er blevet revideret. Kommer det til at berøre turneringen?

— Det er rigtigt, at der for tiden arbejdes på visse ændringer i nogle af klasseprøvernes punkter, men det vil ikke få nogen betydning for turneringen.

— Kommer spejderchefen og souschefen med i turneringen?

— Ja, det kan du tro! — og vi glæder os meget.

— Der går rygte om, at turneringen skal filmes, er det rigtigt?

— Ja, jeg har hørt det samme rygte, så mon ikke der er noget om det?

— Kan du ellers give de mange patruljer, der nu er ved at ruste sig til kampen, et godt råd?

— Ja, det vil jeg gerne, og sammen med det sender jeg en hilsen til alle patruljer med ønsket om, at I vil gå op i legen, for så får alle i patruljen noget godt ud af at kappes om at komme med til turneringen om kongepokalen — og de udvalgte patruljer vil komme til en sjov og spændende lejr på Hylkedam, som de nok skal få glæde af allesammen, selv om kun een kan komme hjem til troppen med en kongepokal!! Og så må Du iøvrigt ønske alle en glædelig jul!

Red.

Jul på Jægergården

Jægergården vil i julen fra den 25. december kl. 17 til 1. januar være åben for de førere, der kan tænke sig at tilbringe et par dage på et dejligt sted sammen med kammerater. Der er ikke lagt noget fast program for dagene, man hygger sig sammen, går tur i skoven og hjælpes ad med at få de huslige pligter fra hånden. Prisen pr. dag vil blive 8 kr. Hvis du er interesseret, så skriv til Jytte Feddersen, Jægergården, Ørnholmvej, Snekkersten.

JOMFRU MARIA

Om jeg har drømt mig til det som barn, skal jeg ikke kunne sige. Men jeg har et tydeligt billede af, hvor Jomfru Marie bor.

Hun bor i et lille bondehus i skovbrynet med et forfaldent gærde rundt om. Det var skumring, grå luft med milde, dalende snefnug, som det kunne være juleaftens eftermiddag. Ilden fra skorstenen lyste fra køkkendøren helt ud i sneen. Nogle koner og store piger skyndte sig at bære ved og kviste ind, brænde de havde samlet i skoven.

Jeg så et glimt af Jomfru Maria derinde, da hun kom frem i døren. Hun havde en slidt blå bomuldskjole på, opsmøgede ærmer, og ansigtet var varmt af ilden.

Hun var fattig og havde så mange at hjælpe, sagde de, — så travlt med alle dem, hun måtte passe og sørge for, at hun næsten aldrig fik tid at få skiftet den blå bomuldskjole. Og værst var det jo med alle dem, der var så bedrøvede, at de ikke kunne finde ord — men bare græd!

„Jamen „Maria silkesærk“ da . . . og guldkronen, hun altid bar på billeder —?“ tænkte jeg, „dem tager hun vel på om søndagen?“

„Bare hun får tid, bare hun dog får tid, lille ven,“ sagde en kone, som rokkede krumbøjet ind med sit ved. „Gud lader hende gøre så meget godt, at hun ikke orker mere. Det er derfor, hun nævnes salig.“

*Tiritunge og Marifly,
Jomfru Maria Guldsko,
Signet din hånd og signet din fod,
Signet den jord, hvorpå du stod,
Signet den arm, som Jesus bar,
Jomfru Maria Guldsko.*

Jonas Lie

Luciafest

Vi er blevet bedt om at bringe en idé
til en højtidelig Luciafest.
Her er et forslag:

Program

- synges 1. Luciasangen
- siges 2. Imellem lys og mørke står en strid
- synges 3. Syng om freden
- siges 4. Lad os enige
- siges 5. Lysbrud man mig kalde.
- synges 6. En rose så jeg skyde
- synges 7. Luciasangen

1.
Sancta Lucia
ljusklara Hägring
spred i var vinternatt
glans av din fägring!
Kom med din vita skrud
huld med din maning!
Skänk oss du julens brud
julfröjders aning!
Drömmar av vingesus
under oss sia.
Tänd dine vita ljus,
Sancta Lucia.
Sancta Lucia.

Trollsejd och mörkermakt
ljus du betvingar
signade lågors vakt
Skyd åt oss bringar!
Stjärnor som leda oss
vägen att finna,
bli dina klara bloss
fagre prästinna!
Drömmar av vingesus
under oss sia.
Tänd dina vita ljus,
Sancta Lucia.

2.

Imellem lys og mørke står en strid
om herredømmet over sind og lande;
den strid var standende fra Arilds tid,
det jordens born så dyrt har måttet sande.

I mørket lurer had og synd og kval —
den sjæl, som mørket fanger, går til grunde;
fra dybet stiger der i natten sval
et råb om frelse fra så mange munde.

I lange år har mørke jorden bundet,
en forårsdag vi atter lyset så;
men har det i vort sind ej sejr vundet,
skal aldrig vi til fredens lande nå.

Den bitre strid imellem lys og mørke,
den kæmpes hedest i hvert enkelt sind,
og aldrig skal vi undfly smertens orke,
om ej vi i vort hjerte lukker freden ind.

3.

Der skinner et lys fra en stjerne
igennem natten herved.
Der lyder en tone fra himlen
til jorden om fred, om fred.

Hernede er lysene stænget.
I mørket høres kun skrig,
som truer, hoverer og jamrer,
for jorden ved kun om krig.

Bliv ved, du ensomme stjerne,
at sende dit lys til jord,
til hjerterne dog omsider
bøjer sig dybt og tror.

Og syng om freden, Guds engle,
utrætteligt, syng og spil,
til hjerterne dog omsider
bøjer sig dybt og vil.

(Kaj Munk)

Grønlandske SPEJDERE...

sender glade hilsner hjem med divisionschef Grethe Øjfjord, der har været på en 2 måneders instruktionstur i det fjerneste Danmark.

Hvert år inviterer Grønlands Styrelse to instruktører fra spejderkorpsene til Grønland. I år rejste fabrikant Dahl fra de gule drenge og Grethe Øjfjord fra DDP.

Grethe fortæller, at hun har været ude på alle tiders tur, og at overalt på Grønland er der en vældig interesse for spejderarbejdet, børnene strømmer til, og problemet er der som her at få skaffet førere til dem allesammen.

Skibet lagde først til i *Sukkertoppen*, og her skulle det vise sig, at grønlandske spejdere forstår at vise i praksis, at de skal være hjælpsomme (det hedder, som alle ved, på grønlandsk: Spejdere ikiuiumatussariakarpok). Der er en grim mæslingcepidemi her såvel som i *Holsteinborg*, og alle spejdere er i sving, mæslinger er en farlig sygdom for grønlanderne. De voksne førere holder nattevagt hos de syge, og børnene gør ordonansarbejde, de løber med bud og besked, de bringer lægernes tasker rundt, og de har nummereret husene, så det er nemmere for de tilkaldte læger og sygeplejersker at finde rundt.

Længst var Grethe i *Egedesminde*, og det var udmærket, for der ville man så gerne i gang med spejderarbejdet og havde netop brug for et menneske til at hjælpe i starten. Man begyndte med en blåmejseflok og gik i gang med at uddanne patruljeførere i skolen. I *Egedesminde* lærer børnene dansk allerede fra første klasse, og de har lært, at man ikke bare skal sige ja og nej, men at man skal svare med en hel sætning, — andre steder kunne det knibe lidt med forståelsen.

Når Grethe fortæller om sine mærkelige oplevelser synes det, som om hun har mødt gamle trops- og blåmejseførere alle vegne på indlandsisen og mellem grønlandske fjelde, og så skal det jo nok gå allesammen!

— Hvor mange spejdere er der i Grønland i dag? spørger vi.

— Ca. 600, d. v. s. en stigning på 100 bare på et år, så det gror jo godt, og nu er der jo også kommet en spejderbog på grønlandsk, og den hedder „NIVIARSIARKAT SPEJDERIT.“

Til slut fortæller Grethe, at når hun fik den store chance at komme til Grønland og opleve dette storslåede land og at hjælpe spejderkammeraterne deroppe, så skyldtes det, at Lis Starcke, som er divisionschef for grønlandske pige-spejdere, ikke selv var i stand til at rejse.

For to år siden var Inge Ehrenskjøl med på den første instruktionstur til Grønland, og sidste år rejste Inga Piilgård fra KFUK. Grønlandske spejdere håber på, at Grønlands Styrelse stadig må finde mulighed for at sende erfarne instruktører op hver sommer, for det er den bedste hjælp og opmuntring, de kan få i deres arbejde.

— I et af de første forårsblade fortæller en grønlandsk fører om spejderarbejde mellem fjelde og is. *Bladlus*

★ ★ ★ POSTBOX ★ ★ ★

I norsk trop med sp. i alderen 10—18 år søger forbindelse med en dansk trop helst på landet, og en anden norsk trop udenfor Trondheim med 40 sp. i alderen 11 år og opefter vil gerne i forbindelse med en anden dansk trop inden landslejren 1957.

Trop i Ohio med sp. i alderen 13—14 år vil gerne i korrespondance med dansk trop. Manden til tropsføreren er dansk.

Trop i Los Angeles, sp. i 11-årsalderen, vil gerne have penninder i Danmark.

Spejdere fra Zululand vil gerne i forbindelse med danske spejdere.

En patrulje fra Australien vil gerne korrespondere med dansk patrulje.

Fromse, Gillesager 130, Glostrup

Da ingen andre har svaret Täus på hendes indlæg i forrige Rådsklippe, vil jeg gøre det selv. Kære Täus, når jeg i foråret valgte netop det flaghejsningsbillede til forsidebillede, var det, fordi jeg synes, at der i det var sådan en god respekt for flaghejsningen. Man kunne se, hvor de gjorde sig umage de to ved flagstangen, hvor vigtigt det var for dem, at det netop i dag, hvor det var deres tur, skulle blive en smuk flaghejsning. Da jeg læste korrektur, blev jeg i tvivl, om man havde lov at hejse flag i lejrshorts, men jeg kunne ikke finde noget om, at det måtte man ikke. Naturligvis må man gå med i den kjole, man har med, men den pæne pige til venstre i billedet, skulle have stukket sin skjorte ned i bukserne og taget sin hue på. De tre i baggrunden burde også have huer på.

Men det var, som sagt, respekten i ansigterne jeg så på.

Red.

(Dette er et indlæg fra Budstikken, men vi må tage det her, der er ikke plads i patruljeførerbladet.)

Jeg personlig mener, at B.-P. skabte spejderbevægelsen fordi at vi, som har meldt os til den, skal losrive os noget mere fra bøger samt ophedede stuer, og i stedet for dyrke så meget sport og være så meget ude som muligt. Men der er alligevel en ting, jeg ikke kan forstå, nemlig, at

der i vor håndbog står: En pigespejder, der er tilfreds med at være II. kl.s spejder er kun en III. kl.s pige. For hvis vi skal tage I. kl.s, som B.-P. vil have, skal vi da læse os til det meste, og det kan da ikke foregå ude?

Jeg håber, at du vil fortælle mig, hvad B.-P. mener!

Med spejderhilsen „Anic“.

Ryvang trop

Svar: Spejderprøverne bliver reviderede for tiden, og jeg har ladet mig fortælle, at der bliver meget frisk luft i dem i deres nye form.

Red.

Hvad mener I. P. F. om mødepligt?

Spejderne i min patrulje er ikke videre villige til at komme til møderne. Det er så ærgerligt, når man har tilrettelagt et møde og regner med alle kommer, og så kommer kun halvdelen.

Ligeledes med *villighed*. Beder man spejderne om en ting, så har de altid noget andet, de skal lave, og så gør man det selv.

Med spejderhilsen

Tut

Jeg er meget flov over det jeg skrev i „Rådsklippen“ om julekort i sidste måned. Selvfølgelig skulle jeg have tænkt mig lidt om, inden jeg kom med sådan nogle gale spørgsmål. Jeg skrev, at korpset fik pengene, men det er jo troppene, der får alt udbyttet og endvidere er det jo kun indenfor Københavns distrikt, der i det hele taget sælges julekort. — Undskyld!

Tinka

Kære brødefulde Tinka.

Jeg sidder og tænker på, at der vel egentlig ikke var noget i vejen for, at I gennem salg af julekort og Spejder Jul kunne tjene mange penge netop til Unesco-hjælpearbejdet.

Red.

Må vi præsentere

Nej, I må ikke!

fru Birgit Skov

medlem af bestyrelsen, mangeårig seniorfører i Slagelse og nu lederen af et seniorudvalg, som vi benytter lejligheden til at ønske held og lykke og mange gode ideer, masser af kræfter, vældig gå-på-mod og støtte fra alle seniorspejdere i Danmark!

Jo, se nu lidt rar ud!

KLIP SELV DINE JULEKORT

af Thora Lund

I år laver vi julekortene selv. Det er billigere, ja, men det er da også meget morsommere — både for dem, der sender dem, og for dem, der skal have en julehilsen. ★ Man kan tegne dem og male dem, man kan lave fine linoleumssnit og sjove kludeklip. Her på disse sider får I et par håndfulde ideer, der kan klippes i papir — mange andre ideer får I selv, når I kommer i gang.

I skal bruge:

Karton til at skære kortene af, hvidt og kulort. ★ Et hårdt underlag at skære på — en glasplade er god. ★ En skarp kniv, ★ Så meget forskelligt julepapir, som I kan få fat i. ★ Silkepapir i mange farver. Der findes også kulort papir, der er gummieret på bagsiden, — hvis I kan få det, så køb det, det kan I få megen glæde af. ★ En lille spids og skarp saks. ★ En tube lim. Limen skal være af den slags, der tørrer forholdsvis hurtigt, og det, der kommer udenfor, skal kunne gnides af igen. (Fotopasta er som regel godt.)

Og så skal I være lidt fingernemme, meget tålmodige og bruge den fantasi, som I formodes at have. ★ På julepapir er der tit et væld af både konne og sjove små billeder. Klip dem ud og klæb dem på kortene — det er meget let, og nydelige kort får I ud af det. ★ Stjerner og „snefnug“ klippes som vist forneden til venstre. Andre symmetriske figurer og friser klippes, som I kan se det i hjørnet forneden til højre.

— Og så er det ikke for tidligt at begynde!

Et
kvadratisk
stk. papir
foldes
1. gang

2. gange

klip, og du
får en stjerne

3. g.

4. g.

klip
i de
punkt.
linier,
og du får
denne

hjerter
og andre
symmetriske
figurer klip-
pes ud af et
foldet stk. papir

skal du have en
frise, folder du
papiret mange gange

En anden **RØVER**

Da et par spejdere en dag i slutningen af sommerferien travede hen ad en af de kendte stier i deres yndlingsskov, fandt en af dem på stien nogle meget iøjnefaldende fuglefjer. Fjerene var ikke særlig store, vel 5–6 cm lange og $\frac{1}{2}$ –1 cm brede. Farven var kraftig lyseblå med sorte tværstriber. Naturligvis beundrede de tegningen og farveskæret og blev snart enige om, at fjerene kun kunne stamme fra en af skovens almindelige ynglefugle, nemlig skovskaden.

Skovskaden er en smuk fugl og en livlig fugl; den er i besiddelse af en uskøn røst, og den er en frygtelig røver.

Fuglen er nem at kende på grund af sin karakteristiske fjerklædning. Den er for størstedelen rødbrunlig, noget mørkere på oversiden end på bugen, og på vingerne findes et smukt blå, sort og hvidt vingespejl, hvorfra de omtalte fjer stammer. Halen er sort ligesom hos husskadens, men ikke så lang i forhold til fuglens størrelse som hos denne. Fjerene over haleroden er hvide, så at en hvid plet tydeligt kan ses, når fuglen flyver. Vingespejlet kan ses, både når fuglen flyver, og når den er i ro. Fjerene på hovedet har lidt mørkere længdepletter, og de kan rejses og lægges, alt afhængende af fuglens sindsstemning.

Som navnet siger, er fuglen en udpræget skov-

fugl, og I kan træffe den både i løvskove og nåleskove. Den kan lide at færdes i trætoppene, hvor den undersøger bladene for insekter og larver; men den kommer også gerne ned på jorden for at finde mad, idet den med næbbet roder rundt i det visne løv efter orme og larver. Den går heller ikke af vejen for at spise bog og agern og frø fra nåletræerne, for slet ikke at tale om, at den plyndrer småfuglenes reder for æg og unger. Lydløst færdes den ikke; den sætter kvistene kraftigt i bevægelse, når den hopper rundt i træerne, og meget ofte lader den sin hæse, skrattende røst høre. Skovskaden bygger sin rede i trækronerne, hvor løvet er tæt, og når ungerne er udføjne, kan I have megen fornøjelse af at iagttage dem, for de færdes ofte sammen i nogen tid efter, at de har forladt reden. Skovskaden holder til hos os hele året, så I kan altså også få den at se nu i vintertiden.

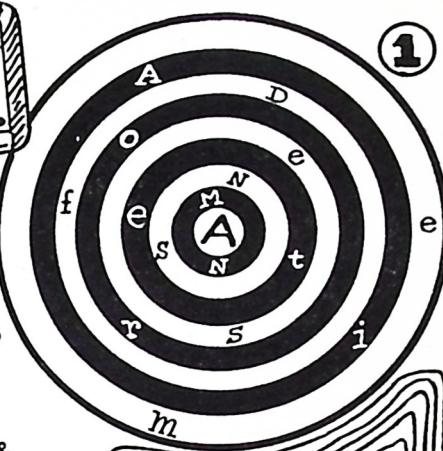
Under en forhåndstale af „Spejder Jul“ i „Førerbladet“ har jeg set, at Valentin Jensen skal fortælle jer om „Spor i sne“. Læs den artikel grundigt og benyt vintertiden til iagttagelser på dette punkt.

Glædelig jul allesammen.

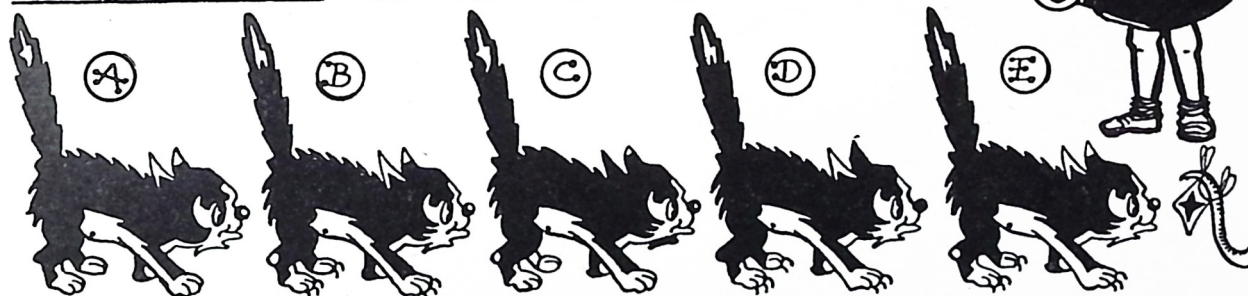
Mulle

1. I disse sorte og hvide cirkler ser du en masse bogstaver. Alle disse bogstaver danner 2 navne. Det ene er et pigenavn, og det andet er navnet på en hovedstad i Europa. Start i midten (A)!

2. Her er en god koncentrationsprøve! Hvilken af de syv veje fører til blokhuset? Prøv hver vej først med dine øjne! Se, hvor mange veje fører til blokhuset, og hvilke numre?

3. Se på disse fem små katte, der lister bag efter en mus med et flag på halen. Er alle kattene ens? Nej! Hvilke to katte er ens?

4. Til venstre ser du en masse store sten! På næsten hver sten er der et bogstav. — Hvad er der skrevet på stenene?

Tapirens

GODE GERNING.

ANNESOFIE HERMANN

Der var en i patruljen, der havde sagt, at Inger Margrethe lignede en tapir med sin sjove, lange, nedadbojede næse og lave ben. Det var ikke noget særlig elskværdigt navn, men det passede meget godt, og det blev hængende som så mange andre mærkelige spejdersnavne. Hvis førerne havde tænkt sig lidt mere om, havde de nok gjort noget for at udrydde det, for Inger Margrethe trængte mere til støtte og opmuntring end til et ogenavn.

Hun havde det vanskeligt hjemme med en stedmor, der skældte og smældte og var svær at gøre tilpas, og med en skole, hvor man stønnede over hendes langsomme opfattelse. Men sådan noget er nemmere at se bagefter, og måske også nemmere for den, der skal skrive om noget mærkeligt, der hændte Tapiren engang.

Der havde været tropsmøde, og føreren havde sluttet aftenen med at snakke lidt om hjælpsomhed og gode gerninger, man skulle ikke altid vente på, at ens fører arrangerer en goodturn eller ens mor sagde, at man skulle gøre ditten og datten, næ, man skulle være vågen og se, hvor der var brug for hjælp og tilbyde den selv. Inger Margrethe hørte opmærksomt efter, hun holdt meget af tropsføreren og ville gerne gøre hende tilpas; men hun tænkte i sit stille sind, at det med de gode gerninger, det gik nemt så som så: hvis hun som i forgårs tilbød hjemme at vaske op, så slog stedmoderen en hånlatter op og betakkede sig for at få sit fine porce-

læn slået i skår af en med ti tommelfingre; men andre dage kunne hun skælde og råbe op, fordi Inger Margrethe aldrig hjalp med noget, faderen gryntede bare, og det var ikke sådan til at finde ud af, hvordan man skulle sno sig. Der var en anden dag, hvor hun havde hjulpet klasselærerinden med at flytte noget fra et skab over i et andet, og bagefter havde kammeraterne sagt, at hun fedtede for lærerinden. Det var slet ikke så ligetil, som tropsføreren udmalede det med hjælpsomheden, og gerne ville hun bagefter have snakket med hende om det, men hun var for længe om at komme i gang, og det endte bare med, at også føreren var blevet utålmodig og havde skyndt på hende, for nu skulle der slukkes og lukkes i tropslokalet.

Inger Margrethe gik på sine lave ben ned ad gaderne med snuden ned mod jorden og lignede mere end nogensinde sin navnebror, tapiren. Hun skyndte sig ikke, for hun havde ikke noget at skynde sig for. Der var ingen hjemme, forældrene var til sølvbryllup og ville komme sent hjem, og så var der det, som hun ikke brød sig om at tænke på, at hun havde fået nøglen til køkkendøren og det ville sige, at hun skulle ad det lille mørke stræde, ind ad en skummel port og så over en endnu skumlere gårdsplads med de væmmelige kulsorte skygger i krogene og så endelig op ad den snævre dårligt belyste køkkentrappe, der var så fuld af lyde, der syntes at komme nede fra kælde-

ren og følge een som et mareridt helt op til fjerde salen. Hun havde sagt en gang, at hun var bange for den mørke gård og for trappens lyde, men hun var blevet hånet for det i mange dage, „hun var en kon spejder, som ikke engang turde gå over en gård, hvor der var mennesker i husene til alle sider — jo, det var noget kont pjat!“ — ja, det var jo netop det, alle disse fremmede mennesker i de mørke lejligheder!

Inger Margrethe stod længe foran de allermest oplyste vinduer og stirrede ind uden egentlig at se på vinduernes tillokkelser. Hun trak tiden ud, mens hun tænkte på det med hjælpsomheden og på, at det nok var nemmere at hjælpe helt fremmede mennesker, som ikke vidste, hvem hun var, og som ikke kunne hån hende på forhånd eller grine af hende bagefter. Hun gik videre, skelede ned ad sit lille sorte stræde og fandt en god grund til lige at gå et smut hen på torvet og se på plakaterne udenfor den stærkt oplyste biograf. Mon nogen kunne se så vidunderligt dejlige ud i virkeligheden som filmstjernerne? Var det bare noget, man kunne lave på billederne?

Sidste forestilling var forbi, folk strømmede ud; hun gik bagefter nogle, som drejede ned ad hendes stræde, — så var hun kommet så langt! Hun åbnede stille den store port og smuttede ind i den. Så standsede hun op for at samle mod til næste etape, den væmmelige gård med de mange kroge. Hendes hjerte

stod stille af skræk, der gik et par mænd derinde i skyggerne og lastede stille og hurtigt en lille varevogn af „rugbrødsslagsen“. Hun tøvede længe, men noget i hende prøvede at overdøve hendes hamrende hjerte med en forsikring om, at sådan et par travle mænd var da ikke nær så farlige som det mere ubestemte ingenting, hun plejede at være bange for, rædselen, der plejede at gribe efter hende ud af hjørnerne med lange spøgelsesarme. Mændene måtte ikke have hørt hende komme ind ad porten, for da hun forsigtigt gik hen over gårdspladsen, gav det et sæt i den nærmeste, han vendte sig vredt om, greb fat i hende og spurgte med hæst stemme: „Hvem er du? Hvor kommer du fra?“ Den anden kom også til, og hun følte, at hendes sidste time var kommet. „Svar, hvor kommer du fra?“ hviskede nr. 2 truende. Hendes svar forbavsede hende selv lige så meget som de to aftentravle mænd: „Jeg ville spørge, om der var noget, jeg kunne hjælpe med!“ stammede og hakkede hun. I mørket kunne hun nærmest mærke, at de så overraskede på hinanden, den første slap ikke sit hårde greb om hendes arm; så mumlede de noget til hinanden, hun ikke forstod, så slap den første sit tag, skubbede hende hen til bilen og sagde: „Udmærket! Kryb op og tag imod pakkerne, men det skal gå hurtigt, og du må ikke spille tiden med snak eller spørgsmål!“

Hun krob op. Der var en lille lygte inde i vognen, der var halvt fyldt op med papkasser og dåser. Hun tog imod flere pakker, spurgte ikke om noget, men stablede dem så godt hun kunne. Der faldt en slags ro over hende nu, hvor hun altså var i gang med at være hjælpsom og gøre en god gerning. Men samtidig arbejdede dog forskellige spørgsmål inde i hendes ikke altfor hurtige hjerne: hvorfor arbejdede disse mænd på denne tid af dagen? Hvorfor tomte de ud af købmand Mikkelsens varelager, og hvorfor gjorde de det ud af et vindue i stedet for ud af døren, det

havde dog været nemmere? Og hvorfor foregik denne pakning uden andet lys end den søvnige lygte, hun havde inde i vognen?

Det kunne vel have været et kvarter, — så var de øjensynligt færdige.

Hun kunne høre dem hviske med hinanden. Et øjeblik faldt et lys fra et køkkenvindue, der pludselig oplystes, ned over den højeste af de mørke mænd, og hun genkendte en kommis, der havde været hos købmanden for et par måneder siden, og som var forsvundet efter noget vrøvl af en eller anden art. Lyset slukkedes lige så hurtigt, som det var tændt, men hun var sikker i sin sag, det var Henriksen. De to var nu færdige med deres hviskende forhandling. „Du må hellere køre med en lille tur,“ hviskede Henriksen ind til hende, „du er jo spejder, ser jeg, så du kan lige hjælpe os med at få varerne ud igen på bestemmelsesstedet. Det er ikke ret langt herfra!“ Hun kunne høre kammeraten grine.

Og pludselig gik det op for den stakkels tapir, at hun var fanget i en

fælde. Hun havde været hjælpsom overfor et par tyve, der havde forsynet sig godt af den rare købmand Henriksens varelager!

Jeg ved ikke, hvordan en rigtig tapir reagerer, når den føler, at den er fanget i en snare, jeg ved ikke om den vil hyle og kradse og bide. I så fald lignede Inger Margrethe ikke sin navnebror.

Hun var helt lammet af rædsel — men også fyldt af bitterhed over, at det altid skulle gå galt, når hun ville komme med en håndsrekning og gøre en lille god gerning. Og det var denne bitterhed, der hjalp hende over den lammende rædsel.

Vognen korte imidlertid ud ad porten, drejede ud og ind gennem små gader. Hun prøvede så godt hun kunne gennem bagvinduet at finde ud af, hvor de korte, men de korte stærkt, og de korte ad gader og stræder, hun ikke kendte godt, men hun var dog klar over, at de var ved at styre ud af byen. Der var en rude mellem hende og de to tyve, så hun kunne ikke høre, hvad de sagde, af

og til vendte den, som ikke kørte, sig om for at se efter hende, men han syntes beroliget ved at se hende som en lille mørk klump i bunden af vognen. Kort udenfor byen, syntes der at være noget vrøvl med motoren, og de var begge en tid optaget af at undersøge den og reparere et eller andet. I den korte tid lykkedes det hende at overbevise sig om, at vognen havde en bagdør og at manøvrere lidt om med papkasserne, så dørhåndtaget blev frit. Da motoren igen var i orden, kiggede begge ind til hende, og hun hørte dem mumle, at hun sov, og at det var også bedst sådan, "ellers skulle de nok få hende til at sove."

De måtte have kørt en time eller der omkring. De var ude på rigtig landevej nu, og hvad de end havde i sinde med hende, så var de ikke så nervøse for hende mere, de vendte sig sjældnere om og syntes begge optaget af et kort, som de hele tiden konfererede med hinanden om.

Inger Margrethe havde også sin plan klar nu. Næste gang de passerede et hus eller en lille landsby, ville hun åbne døren og rulle ud på vejen, forudsat da, at der ikke på det tidspunkt var for stor fart på vognen. Hun flyttede en dåse og en pakke ad gangen.

I lang tid syntes hun, de kørte gennem skov, og hun var lige ved at opgive ævred, da hun pludselig opdagede et par huse og lys i et af dem. Hendes eneste tanke var i øjeblikket, om hun nu skulle skuffes af, at døren kunne være låset, men heldigvis gav den efter. Et par kasser faldt ud og mange dåser, og hun sprang ud i mørket. Hun slog sig forfærdeligt, idet hun rullede ud på vejen og ramlede sit hoved mod en af dåserne eller en sten. Men hun var straks oppe igen og løb så hurtigt hendes ene forslåede ben tillodt det ned mod det oplyste hus.

Hendes flugt måtte være opdaget for hun hørte vognen bremse hvinnende, og hun hørte mændene råbe bag sig, men braget og bremserne og hendes høje råb om hjælp, fik en mand fra det oplyste hus til at åbne

sin dør og råbe ud i mørket: „Hvem der!“

Dette måtte have skræmt roverne, for et øjeblik efter hørte hun vognen starte og fare videre ude i mørket. Men manden i den lyse dør så med forfærdelse på den unge person, der kom humpende op imod ham, snavset og solet og med blodet løbende ned over ansigtet fra et snitsår i panden.

Og den lille tapir fik alligevel noget ud af sin gode gerning. For det første blev det jo nemt at fange tyvene, når den ene var genkendt, og der kunne gives et godt signalement af den anden. For det andet kom der til at stå lidt i avisen om den dygtige pigespejder, der ved sin „snarrådige optræden“ havde gjort sit til, at politiet havde fået opklaring på en række tyverier, der var begået i den sidste tid. Dette gav kammeraterne både i skolen og i patruljen en vældig respekt for tapiren, der en lang overgang hed „detektiven“ i stedet for, indtil man lidt efter lidt gled over til at kalde hende ved hendes rigtige navn. Og endelig var det som om de også hjemme fik øjet op for, at Inger Margrethe var nu ikke så tosset endda og langsom i opfattelsen, som man altid havde troet, — og det fik så mange ting til at glide meget nemmere, end de havde gjort før.

Og moralen af denne sandfærdige historie kan alle og enhver uddrage.

*** NYE BØGER ***

Der er i efterårets løb kommet mange gode bøger, som — nu hvor julen nærmer sig — er værd at ønske og værd at give bort i gave.

FOR NATURELSKERE

Min ven katten, Thorkild Becks Forlag, en fin bog til en lille spejder.

100 sider, kr. 13,50. En god bog også til tropsbiblioteket.

Natursamlere, Hans Hvass, J.H. Schultz Forlag, 239 sider. Også en meget fin bog for et tropsbibliotek, den giver anvisning på mange former for wood-craft.

FOR FINGERNEMME FOLK

Kemiske tryllekunster, Iwan Bolin, Thorkild Becks Forlag, 138 sider, kr. 9,50. Det er en meget spændende bog og fuld af kemiske forsøg, man kan gøre — gode illustrationer.

P.H.'s dragebog, Poul Henningsen, Chr. Erichsens Forlag, kr. 9,75. Den er skrevet for alle folk mellem 8 og 128 år, skriver forfatteren, og den er meget spændende og god at have i et land, hvor blæsten giver rige muligheder for den, der har lavet sig en god drage.

Altmuligbog for drenge og *Altmuligbog for piger*, Per Hagen, Chr. Erichsens Forlag, kr. 6,75. Det er gode bøger også for blåmejsefolkene, fulde af anvisninger på

Bagsværdtroppen agiterer for troppens bazar

JEG HAR *set*...

nej, jeg har aldrig set nogen division have så god en presse som den, de har nede i Lolland-Falsters division! Hvad vi på korpskontorerne og på redaktionen ikke ved om *Maribo-troppens* storslåede bazar, er vist ikke værd at vide!

Pigespejderne i *Jyderup* er ved at indrette sig hus i et hønsehus, hvor de skal

sidde på hjalet og have køjerum i rugekasserne. Pas på, I ikke kommer til at kagle!

JEG HAR *hørt*...

at spejdere og FDF'er har plukket hyldebær omkring *Kerteminde*, *Skivespejdere* har fejret deres 15 års fødselsdag med revu og fest — jeg gad vidst, om de ikke synger godt i Skive?

Fromse har fejret 35 års spejderfødselsdag.

Københavns Distrikt holder åbent hus den anden tirsdag i hver måned kl. 19,30 i Spejderhuset, Lundsgade 6, for store provinsspejdere, der er i København. 13. december er det et julemøde, saks medbringes.

JEG HAR *læst*...

at *Bagsværdtroppen* har nogle meget energiske forældre og tropsrådsdamer. Se nu her deres sjove påfund: en ældgammel ford, der agiterer for troppens bazar.

SVAR:

1. Annesofie og Amsterdam.
2. Vej nr. 4 fører til blokhuset.
3. Kattene B og E er ens.
4. Rådsklippen.

husflid, klippeideer, gaveideer og små tekniske finesser. Hører også hjemme i det velassorterede tropsbibliotek!

Erik Lunds Forlag har specialiseret sig i små, billige og praktiske håndbøger på snart sagt alle felter. Sidst udkommet er *Jeg har en cykel*, der giver alle tænkelige anvisninger på, hvordan man passer sin cykel selv.

Af lignende format, men i nok så festligt udstyr finder vi velegnede til gaver og studier *Mester Jakel*, kr. 4,85, *Vi laver rytme*, kr. 4,85, og *Jeg tryller videre*, også kr. 4,85.

Kortfattet førstehjælp for vejfarende, Gyldendal, kr. 5,50, er en lille bog, som er god at have i hånden og nem at have i lommen. Den giver svar på, hvordan man hurtigt kan hjælpe, selvom man ingen erfaring har i for-

vejen. Hver patrulje burde have sådan en bog i sit udstyr.

UNDERHOLDNING

Den sorte hingst, Walter Farley, Hirschsprungs Forlag, er en meget spændende bog for læsere i alderen 12-15 år.

Drengen og Lady, James Street, Thorkild Becks Forlag, er min sandten ikke mindre spændende. Lady er en hund, og skildringen af denne dreng og hans hund er både spændende og smuk. God at læse højt af i patruljen.

Knud Kristian og kaperne, Otto Ludwig, Chr. Erichsens Forlag, er en roman for unge drenge, men piger vil vist læse den med lige så stor glæde og interesse

Red.

GIV OG ØNSK julegaver fra Depotet

God gaveidé!

Værktøjsmappe

i plastic. Indeholder universaltang og hammer, bor og skruetrækker med fælles skaft, der er let at af- og påmontere, og som virkelig sidder fast.

Pris 6,00

Ønsk lejrudstyr i julegave!

Rygsække

Depotet har mange gode modeller til forskellige priser.

Rygsække uden mejs 19,50—29,50

Rygsække med mejs 42,50—55,50

„Kræmmerhusrygsækken“, den ideelle model med den brede mejs 77,00

Soveposer

føres kun i de bedste kvaliteter.

Heldun m. mellemvæg 122,00—140,00

Dun 99,50—113,00

Halvdun 79,25—91,00

Krølfjer 60,00—66,50

Lama krøuld 59,85—63,85

Kapok 64,00—69,75

Tæppesoveposer

der også kan bruges som tæppe eller dyne, 140x200 cm, fås fra 73,00—155,00

Spejderjulekort

Spejdere m. stjernekraster, adventskrans, om juletræ og andre motiver, 6 stk. 0,60
Julekort i flere farver, 3 forsk., 7 stk. 1,00
Samme m. kuvert 4 stk. 0,80
Julekort m. farveklip, dobb. m. kuvert 4 stk. 1,00

Husk at ønske dig **Pigespejderlommebogen**

for 1956. Bogen indeholder, foruden oversigts- og datokalender, meget forsk. spejderstof... 3,50

Ved køb af 6 stk. el. derover fås 10 % rabat.

Ved enkeltkøb kan indsendes 3,70 kr., hvorved der spares 0,80 kr. i gebyr.

Hvis du ikke har købt „Spejder Jul 1955“ gennem din trop, kan du få den på depotet... 1,50

NYHED!

Glas- og flaskebakker

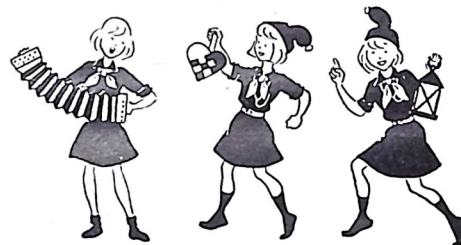
også anvendelig som askebægre, udført i Just Andersen-tin med Trilles søde tegning. Her er en virkelig anvendelig gave for alle! — og prisen er overkommelig:
Glasbakke 4,00
Flaskebakke 5,50

Årets nye træspejder er en

SPEJDER MED HARMONIKA

Pris 2,50

Depotets 23 andre forskellige træspejdere fås også stadig til 2,50

Husk til julen

Nissespejderne

der fås med lygte eller julehjerte 2,50

Følg med tiden — ønsk en

Kalenderspejder

Træspejder m. kalender, m. afrivningsblad for hver uge 3,25
Løs kalenderblok for 1956 0,60

Har du fået depotets juleprisliste? Ellers må du bede om en hos din fører, der har fået den tilsendt til dig.

DEPOTET ØNSKER ALLE EN GLÆDELIG JUL!

Husk, ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øb. 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17, fredag 9-18, lørdag 9-14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 86 000 „PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 30. november